Ευρωπαίος Διαμεσολαβητής

Η μετάφραση αυτής της σελίδας είναι προϊόν αυτόματης μετάφρασης [Σύνδεσμος]. Οι αυτόματες μεταφράσεις μπορεί να περιέχουν σφάλματα που δυνητικά μειώνουν τη σαφήνεια και την ακρίβεια· ο Διαμεσολαβητής δεν φέρει καμία ευθύνη για τυχόν αποκλίσεις. Για πιο αξιόπιστες πληροφορίες και μεγαλύτερη νομική ασφάλεια, ανατρέξτε στην πρωτότυπη έκδοση που αγγλικά περιέχεται στον ανωτέρω σύνδεσμο. Για περισσότερες πληροφορίες συμβουλευτείτε τη γλωσσική και μεταφραστική πολιτική [Σύνδεσμος] μας.

Απόφαση στην υπόθεση 2049/2014/NF - Απόφαση επί της υπόθεσης 2049/2014/NF σχετικά με την άρνηση του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου να επιτρέψει την πρόσβαση σε έγγραφα που αφορούν την ειδική οικονομική ομάδα του 2010

Απόφαση
Υπόθεση 2049/2014/NF - **Εκκίνηση έρευνας στις** 08/01/2015 - **Απόφαση στις** 15/03/2016 - **Εμπλεκόμενο θεσμικό όργανο** Ευρωπαϊκό Συμβούλιο (Διευθέτηση από το όργανο) |

Η υπόθεση αφορούσε την άρνηση του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου να επιτρέψει την πρόσβαση του ενδιαφερόμενου σε δύο έγγραφα που αφορούσαν την ειδική ομάδα του 2010 για την ενδυνάμωση της οικονομικής διακυβέρνησης στην ΕΕ. Το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο υποστήριξε αρχικά ότι η δημοσιοποίηση των εγγράφων θα υπονόμευε την προστασία της χρηματοπιστωτικής, νομισματικής ή οικονομικής πολιτικής της Ένωσης ή τυχόν κράτους μέλους, καθώς και της διαδικασίας λήψης αποφάσεων του θεσμικού οργάνου.

Αφότου εξέτασε τα σχετικά έγγραφα, η Διαμεσολαβήτρια εξέφρασε την προκαταρκτική άποψη ότι το περιεχόμενό τους δεν έδειχνε τόσο ευαίσθητο όσο υποστήριζε το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο, δεδομένου ιδίως του ότι τα έγγραφα χρονολογούνταν από το 2010. Το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο αναθεώρησε στη συνέχεια την άποψή του και διαβίβασε τα δύο έγγραφα στον ενδιαφερόμενο. Η Διαμεσολαβήτρια αποφάνθηκε ότι το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο διευθέτησε με τον τρόπο αυτό το ζήτημα στο οποίο αφορούσε η αναφορά.

Το ιστορικό της καταγγελίας

1. Ο καταγγέλλων, βάσει του κανονισμού 1049/2001 [1], υπέβαλε αίτηση, τον Ιούνιο του 2014, για πρόσβαση σε έγγραφα που βρίσκονται στην κατοχή του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου. Τα έγγραφα αφορούσαν τις εργασίες της ειδικής ομάδας που συστάθηκε από τον Πρόεδρο του

Ευρωπαϊκού Συμβουλίου για την ενίσχυση της οικονομικής διακυβέρνησης σε ολόκληρη την ΕΕ το 2010.

2. Η Γενική Γραμματεία του Συμβουλίου, ενεργώντας ως γραμματεία του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου, χορήγησε αρχικά πρόσβαση σε 23 έγγραφα που καλύπτονται από την αίτηση πρόσβασης του καταγγέλλοντος. Στη συνέχεια, γνωστοποίησε 17 επιπλέον έγγραφα. Ωστόσο, αρνήθηκε την πρόσβαση σε μία γερμανική και μία ρουμανική συνεισφορά στις εργασίες της ειδικής ομάδας, με το σκεπτικό ότι η δημοσιοποίησή τους θα υπονόμευε τη διαδικασία λήψης αποφάσεων του θεσμικού οργάνου (άρθρο 4 παράγραφος 3 του κανονισμού 1049/2001).

3. Στη συνέχεια, ο καταγγέλλων υπέβαλε επιβεβαιωτική αίτηση και ζήτησε να του δοθεί πλήρης πρόσβαση στις σχετικές συνεισφορές της Γερμανίας και της Ρουμανίας.

4. Το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο απάντησε στην επιβεβαιωτική αίτηση του καταγγέλλοντος και επικύρωσε την απόφαση ότι δεν μπορούσε να χορηγηθεί πρόσβαση, ούτε καν μερική, στα εν λόγω δύο έγγραφα. Και για τα δύο έγγραφα, στήριξε την άρνησή του να επιτρέψει την πρόσβαση στο άρθρο 4 παράγραφος 1 στοιχείο α) τέταρτη περίπτωση, δηλαδή στην προστασία της δημοσιονομικής, νομισματικής ή οικονομικής πολιτικής της ΕΕ ή κράτους μέλους, και στο άρθρο 4 παράγραφος 3 δεύτερο εδάφιο του κανονισμού 1049/2001, δηλαδή στην προστασία της διαδικασίας λήψης αποφάσεων του θεσμικού οργάνου μετά τη λήψη της απόφασης.

5. Στη συνέχεια, ο καταγγέλλων απευθύνθηκε στον Διαμεσολαβητή.

Η έρευνα

6. Ο Διαμεσολαβητής κίνησε έρευνα σχετικά με την καταγγελία και εντόπισε τους ακόλουθους ισχυρισμούς και αξιώσεις:

Το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο κακώς αρνήθηκε να παράσχει στο κοινό πρόσβαση σε δύο έγγραφα σχετικά με την ειδική ομάδα του 2010 για την ενίσχυση της οικονομικής διακυβέρνησης σε ολόκληρη την ΕΕ. Ο καταγγέλλων ισχυρίστηκε ότι το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο θα πρέπει να χορηγήσει πρόσβαση στα δύο σχετικά έγγραφα.

7. Ο Διαμεσολαβητής εξέτασε τα εν λόγω έγγραφα προκειμένου να μπορέσει να διαπιστώσει αν το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο είχε εφαρμόσει ορθά τον κανονισμό 1049/2001. Ο έλεγχος οδήγησε τον Διαμεσολαβητή να σχηματίσει την προκαταρκτική άποψη ότι το περιεχόμενο των εγγράφων δεν φαινόταν τόσο ευαίσθητο όσο ισχυρίζεται το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο. Ο Διαμεσολαβητής έκρινε επίσης ότι δεν ήταν προφανές ότι τα έγγραφα καλύπτονταν από τις εξαιρέσεις του κανονισμού 1049/2001 βάσει του οποίου το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο είχε αρνηθεί την πρόσβαση του κοινού.

8. Στη συνέχεια, η Διαμεσολαβήτρια ζήτησε από το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο να γνωμοδοτήσει σχετικά με την καταγγελία. Ειδικότερα, ο Διαμεσολαβητής κάλεσε το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο να

εξετάσει το ζήτημα του τρόπου με τον οποίο, κατά την εφαρμογή των σχετικών εξαιρέσεων του κανονισμού 1049/2001, έλαβε υπόψη το γεγονός ότι τα δύο έγγραφα, στα οποία αρνήθηκε την πρόσβαση, χρονολογούνταν από το 2010. Ο Διαμεσολαβητής έλαβε τη γνώμη του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου. Κατά τη διεξαγωγή της έρευνας, ο Διαμεσολαβητής έλαβε υπόψη τα επιχειρήματα που προέβαλαν τα μέρη. Ο καταγγέλλων δεν υπέβαλε σχόλια σχετικά με την έκθεση επιθεώρησης του Διαμεσολαβητή ή τη γνώμη του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου.

Επί του ισχυρισμού ότι το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο κακώς αρνήθηκε να παράσχει στο κοινό πρόσβαση στα έγγραφα

Επιχειρήματα που υποβλήθηκαν στον Διαμεσολαβητή

9. Όσον αφορά την εξαίρεση του άρθρου 4 παράγραφος 3 δεύτερο εδάφιο του κανονισμού 1049/2001, δηλαδή την προστασία της διαδικασίας λήψης αποφάσεων του θεσμικού οργάνου, ο καταγγέλλων προέβαλε δύο επιχειρήματα για να τεκμηριώσει τον ισχυρισμό του ότι το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο κακώς αρνήθηκε την πρόσβαση στα δύο σχετικά έγγραφα. Πρώτον, υποστήριξε ότι επίκληση της εξαιρέσεως του άρθρου 4, παράγραφος 3, μπορεί να γίνει μόνον όταν η απόφαση δεν έχει ακόμη ληφθεί από το θεσμικό όργανο. Στο πλαίσιο αυτό, επισημαίνει ότι το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο έχει ήδη εγκρίνει τις συστάσεις της ειδικής ομάδας, οι οποίες με τη σειρά τους έχουν εγκριθεί με τη μορφή δύο νομοθετικών δεσμών γνωστών ως «εξάπτυχο» και «δίπτυχο», από το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο και το Συμβούλιο. Δεύτερον, ο καταγγέλλων διαφώνησε με την εκτίμηση του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου ότι η προστασία της διαδικασίας λήψης αποφάσεων θα υπερτερούσε του δημόσιου συμφέροντος για δημοσιοποίηση. Υποστήριξε ότι, συμβάλλοντας στη διαμόρφωση της αντίδρασης της ΕΕ στη χρηματοπιστωτική κρίση, οι συστάσεις της ειδικής ομάδας επηρέασαν τη ζωή των πολιτών σε ολόκληρη την ΕΕ. Για τον λόγο αυτό, το δημόσιο συμφέρον για δημοσιοποίηση θα πρέπει, κατά την άποψη του καταγγέλλοντος, να υπερισχύει της προστασίας της διαδικασίας λήψης αποφάσεων του θεσμικού οργάνου.

10. Ο καταγγέλλων δεν σχολίασε την εφαρμογή από το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο της εξαίρεσης του άρθρου 4 παράγραφος 1 στοιχείο α) τέταρτη περίπτωση του κανονισμού 1049/2001, δηλαδή την προστασία της δημοσιονομικής, νομισματικής ή οικονομικής πολιτικής της ΕΕ ή κράτους μέλους. **11.** Στη γνωμοδότησή του, το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο ενημέρωσε τη Διαμεσολαβήτρια ότι, υπό το πρίσμα της προκαταρκτικής άποψης της Διαμεσολαβήτριας, τα δύο έγγραφα είχαν επανεκτιμηθεί διεξοδικά. Η νέα αξιολόγηση οδήγησε το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο στο συμπέρασμα ότι δεν ήταν πλέον σκόπιμο να αρνηθεί την πρόσβαση του κοινού στα έγγραφα, δεδομένου ιδίως ότι τα έγγραφα ήταν παλαιότερα των πέντε ετών. Ως εκ τούτου, το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο δημοσιοποίησε τα έγγραφα στο σύνολό τους και τα κοινοποίησε στον καταγγέλλοντα.

Η αξιολόγηση του Διαμεσολαβητή

12. Η Διαμεσολαβήτρια εκφράζει την ικανοποίησή της για την απόφαση του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου να επιτρέψει την πρόσβαση του κοινού στα εν λόγω έγγραφα.

Συμπέρασμα

Βάσει της έρευνας σχετικά με την εν λόγω καταγγελία, η Διαμεσολαβήτρια περατώνει τη διαδικασία με το ακόλουθο συμπέρασμα:

Το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο έχει διευθετήσει το θέμα.

Ο καταγγέλλων και το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο θα ενημερωθούν για την απόφαση αυτή.

η Έμιλι Ο' Ράιλι

Στρασβούργο, 15/03/2016

[1] Κανονισμός 1049/2001 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου για την πρόσβαση του κοινού στα έγγραφα του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, του Συμβουλίου και της Επιτροπής (ΕΕ 2001, L 145, σ. 43).